

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik

Protokolant – protokolant sądowy – Karolina Waślicka

przy udziale Prokuratora Marcina Kalety, Adama Pruszyńskiego, Iwony Banickiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 5.12.2013r., 21.01.2014r., 3.04.2014r.

sprawy przeciwko

M. K.

s. A. i E. zd K.

ur. (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 6 kwietnia 2005 roku w sklepie (...) przy Al. (...) w W., przy zawarciu umowy kredytu na zakup towarów/usług o nr (...) przedłożył podrobione zaświadczenie o dochodach w wysokości 1694,51 zł z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) J. L. O. w J., wiedząc, że nie jest tam zatrudniony wprowadzając sprzedawcę w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kredytowej, czym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1229 zł tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. oskarżonego M. K. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 6 kwietnia 2005 roku w sklepie (...) przy Al. (...) w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Bank S. A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1229 zł w ten sposób, że przy zawarciu umowy kredytu na zakup towarów/usług o nr (...) przedłożył jako autentyczne podrobione zaświadczenie o dochodach w wysokości 1694,51 zł z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) J. L. O. w J., wiedząc, że nie jest tam zatrudniony wprowadzając sprzedawcę w błąd co do swojego zatrudnienia i zamiaru wywiązania się z umowy kredytowej tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. w W. (następcy (...) Banku S.A. w W.) kwoty 1229 zł (tysiąc dwieście dwadzieścia dziewięć złotych);

III. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr 1/108/06 pod poz. 2;

IV. na podstawie art. 230 § 2 kpk dowody rzeczowe szczegółowo opisane w wykazie dowodów rzeczowych Nr 1/108/06 pod poz. 1 i 3 nakazuje zwrócić (...) Bank (...) S. A. w W. (następcy (...) Banku S. A. w W.);

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. W. – M. kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych powiększoną o podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. K..

Sygn. akt III K 608/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 6 kwietnia 2005 roku oskarżony M. K., w sklepie (...) Sp. z o.o. przy Al. (...) w W. zawarł umowę kredytu o numerze (...) na zakup kamery S. w cenie 1299 zł. Wartość udzielonego kredytu wynosiła 1229 zł, zgodnie bowiem z postanowieniami umowy oskarżony był zobowiązany przy jej zawarciu do uiszczenia części ceny zakupionego towaru tj. kwoty 70 zł. Oskarżony nie wywiązał się z płatności rat kredytu. Przy zawarciu umowy M. K. przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w Zakładzie (...) J. L. O. w J. i osiągniętych z tego tytułu zarobkach w wysokości 1 694,51 zł wiedząc, że nigdy nie był tam zatrudniony. Przedkładając podrobione zaświadczenie i zawierając umowę oskarżony wprowadził sprzedawcę sklepu (...) w błąd, co do zamiaru wywiązania się z umowy kredytu.

(...) Bank S.A., działając z przyjętą dla takich przypadków procedurą, w dniu 25.07.2005r. zawiadomiła Prokuraturę o popełnieniu przestępstwa. Do chwili obecnej na rzecz pokrzywdzonej spółki (aktualnie pod nazwą (...) Bank (...) S.A), tytułem spłaty zobowiązania kredytowego, oskarżony nie dokonał żadnej wpłaty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

zeznań świadka J. N. k. 223-224, zeznań świadka E. O. k. 29v-30, 186-187, zeznań świadka J. G. k. 4, 184-186, umowy kredytu, zaświadczenia o dochodach oraz faktury k. 74, opinii z zakresu badania pisma ręcznego k. 110-121)

Oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 53). Wyjaśnienia oskarżonego zostały ujawnione na rozprawie w dniu 5.12.2013r. w trybie art. 377§4 kpk z uwagi na to, że M. K. osobiście zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się bez usprawiedliwienia, co stało się podstawą zastosowania art. 377 § 3 kpk. Oskarżony, co do którego Sąd uzyskał informację, że od dnia 22.01.2014r. został pozbawiony wolności, doprowadzony na rozprawę w dniu 3.04.2014r. na pytanie Sądu, czy chce złożyć wyjaśnienia oświadczył, że nie będzie wyjaśniał (k. 276).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, które ograniczyły się jedynie do oświadczenia o nieprzyznaniu się do zarzucanego mu czynu, gdyż są one nielogiczne oraz sprzeczne z zeznaniami świadków, dowodami w postaci dokumentów, a w szczególności opinią biegłego z zakresu badania pisma ręcznego.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka J. G. – pracownika (...) Banku S.A, zatrudnionego na stanowisku kierownika działu kredytów trudnych. J. G. w dniu 29.08.2005 r złożył ustne zawiadomienie o przestępstwie. Świadek zeznawał na okoliczności, o których wiedzę posiadał w związku z wykonywanymi obowiązkami służbowymi. Jego relacja opiera się głównie na posiadanych przez spółkę dokumentach. Świadek opisał okoliczności związane z zaciągnięciem przez oskarżonego kredytu oraz brakiem płatności rat i ustaleniem, że przedłożone przez oskarżonego przy zawarciu umowy kredytu zaświadczenie o zatrudnieniu nie było autentyczne. Świadek nie znał oskarżonego, nie miał żadnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą, także w zakresie wysokości szkody, która to wynika z dokumentacji kredytowej - zawartej przez M. K. umowy kredytu.

Zeznania świadka E. O., Sąd także ocenił jako w pełni wiarygodne. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, tak więc nie miała motywacji, by jej zeznania w jakikolwiek sposób miały się z prawdą. Świadek jako córka J. N.(dawniej O.), orientowała się w sprawach prowadzonej przez matkę działalności gospodarczej - Zakład (...) J. L. O.w J.. E. O. w

sposób jednoznaczny zeznała, że oskarżony nigdy nie był pracownikiem wyżej wymienionego zakładu, a zaświadczeń tego typu, jakim posłużył się oskarżony, nie wydawano. Zeznania świadka są spójne i logiczne oraz korespondują z zeznaniami świadka J. N. (dawniej O.)- byłej właścicielki Zakładu (...) J. L. O.w J.. W sposób spójny i logiczny oraz w pełni stanowczy świadek J. N. zeznała, że nie zna oskarżonego i nigdy nie był on zatrudniony w prowadzonym przez nią zakładzie, a stanowisko które widnieje na podrobionym zaświadczeniu – magazynier- nie funkcjonowało w prowadzonej przez świadka działalności. Zakład (...) został zamknięty, a ona wyjechała do W.. Zarówno J. N. jak i jej córka E. O. zgodnie zeznały, że pieczętka firmowa, którą posłużono się przy wystawianiu przedstawianego przez oskarżonego zaświadczenia, zaginęła. Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka J. N., gdyż są one logiczne i spójne z zeznaniami świadka E. O.. Sąd nie dopatrywał się żadnej motywacji, dla której świadek miałaby zeznawać niezgodnie z prawdą.

Jako pełną, rzetelną i fachową należało ocenić opinię biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, na okoliczność stwierdzenia czy podpisy złożone na umowie kredytowej nr (...) na zakup towaru został nakreślony przez M. K., oraz czy zapisy na zaświadczeniu, którym posłużył się oskarżony a także podpis widniejący na nim, zostały nakreślone przez M. K..

Na podstawie przeprowadzonych badań stwierdzono, iż podpis (...) widniejący w pozycji „podpis kredytobiorcy” na dokumencie zatytułowanym „umowa kredytu na zakup towarów/usług nr (...)” został nakreślony przez M. K., którego wzory zostały przedstawione jako materiał porównawczy. Stwierdzono, także, iż podpis (...) na wyżej wymienionym dokumencie w miejscu „czytelny podpis kredytobiorcy pełnym imieniem i nazwiskiem” także został nakreślony przez M. K.. Natomiast, odnośnie pisma ręcznego, którym wypełnione było zaświadczenie o zatrudnieniu i osiągniętych zarobkach w Zakładzie (...), którym posłużył się oskarżony, biegły ustalił, iż nie zostało nakreślone przez M. K..

Opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego jest szczegółowa, jasna i logiczna. Biegły, dysponując odpowiednią wiedzą specjalistyczną oraz sprzętem do wykonania ekspertyzy, dokonał szczegółowych badań porównawczych, którym dał wyraz w opinii, skrupulatnie uzasadniając wyciągnięte z badania pisma wnioski. Biegły dysponował, jak wskazał, wystarczającym materiałem porównawczym (szerszym niż przekazany uprzednio Laboratorium Kryminalistycznemu (...), które odmówiło wykonania ekspertyzy z uwagi na niedostateczny materiał porównawczy) i choć oskarżony odmówił złożenia wzorów pisma na polecenie, to jednak, w oparciu o przekazany materiał, biegły w sposób jasny i stanowczy stwierdził, że zawierał on cechy indywidualne, odzwierciedlał w pełni możliwości graficzne pisania, podpisywania i pozwolił na analizę pod kątem udzielenia odpowiedzi na postawione w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego pytania.

Sąd, jako w pełni wiarygodne, ocenił również dowody z dokumentów w postaci: umowy kredytu na zakup towaru/usług nr (...), zawartej przez oskarżonego w dniu 06.04.2005 w sklepie (...) Sp. z o. o. w W. przy Al. (...), faktury. Wiarygodność i autentyczność wymienionych dokumentów, w świetle opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego oraz zeznań świadków, nie budziła żadnych wątpliwości. Ustaleniu stanu faktycznego służyło również zaświadczenie o zarobkach przedłożone przez oskarżonego przy zawarciu umowy kredytu. Sąd uznał ten dokument za wiarygodny w takim zakresie, w jakim stanowi od dowód tego, że oskarżony posłużył się nim dla uzyskania kredytu na zakup kamery w sklepie (...).

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego M. K. w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w dniu 6 kwietnia 2005 roku w sklepie (...) przy Al. (...) w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Bank S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1229 zł w ten sposób, że przy zawarciu umowy kredytu na zakup towarów/usług o nr (...) przedłożył jako autentyczne podrobione zaświadczenie o dochodach w wysokości 1694,51 zł z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) J. L. O. w J. wiedząc, że nie jest tam zatrudniony wprowadzając sprzedawcę w błąd co do swojego zatrudnienia i zamiaru wywiązania się z umowy kredytowej tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270§ 1 kk w zw z art. 11 §2 kk.

Przepis art. 286 § 1 kk przewiduje odpowiedzialność karną za czyn polegający na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub

niezdolności należytego pojmowania przedsiębranego czynu. Celem działania sprawcy jest dążenie do osiągnięcia korzyści majątkowej.

Istota zabronionego zachowania przy oszustwie polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Sprawca, popełniając przestępstwo, może posłużyć się trzema alternatywnymi wskazanymi w przepisie metodami: wprowadzeniem w błąd, wyzyskaniem błędu lub niezdolności do pojmowania przedsiębranego czynu.

W niniejszej sprawie sprawca wprowadzając w błąd pracownika (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Banku. Wprowadzenie w błąd polega na tym, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadził inną osobą do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Środkiem użytym do wprowadzenia w błąd może być słowo, pismo, fałszywe narzędzie i urządzenie. Do przypisania oszustwa nie jest potrzebne użycie szczegółowego podstępu, lecz wystarczy każde działanie mogące wprowadzić pokrzywdzonego w błąd.

Niewątpliwie zgromadzony w sprawie materiał dowody pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk. Oskarżony przedstawiając fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu wprowadził sprzedawcę w błąd co do swojego zatrudnienia i zamiaru wywiązania się z umowy. Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi tzw. istotnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę decyzji rozporządzenia mieniem. Istotną okolicznością, jest więc deklarowana chęć spłaty zaciągniętego kredytu, co do której to oskarżony wprowadził w błąd. Tak więc działanie osoby popełniającej oszustwo musi się odnosić do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego ma charakter niekorzystny.

Znamię przestępstwa z art. 286 § 1 kk jakim jest niekorzystne rozporządzenie mieniem oznacza pogorszenie przy transakcjach sytuacji majątkowej rozporządzającego. Należy zwrócić uwagę, iż jest ono szersze od pojęcia szkody i straty. Niekorzystność nie oznacza niepowetowalności szkody. Fakt, iż szkoda może być naprawiona, a nawet że pokrzywdzonemu przysługuje roszczenie cywilne - nie wyklucza niekorzystności rozporządzenia.

Ustawowe znamię stanowiące skutek przestępstwa oszustwa, określonego w art. 286 § 1 kk, wypełnione zostaje wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej. Sprawcą przestępstwa określonego w art. 286 może być każdy, jest to bowiem przestępstwo powszechne, zaś umyślność stanowi stronę podmiotową przestępstwa oszustwa. Jak wspomniano wcześniej - działanie sprawcy motywowane jest osiągnięciem celu jakim jest korzyść majątkowa. Sprawca przestępstwa z art. 286 § 1 kk musi działać umyślnie w zamiarze doprowadzenia innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Oskarżony działał umyślnie. Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym, w przypadku oszustwa, jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując zachowanie, musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Opisane i ocenione wyżej dowody w sposób jednoznaczny wskazują, że oskarżony swoim bezpośrednim i kierunkowym zamiarem obejmował zarówno wprowadzenie osoby reprezentującej pokrzywdzoną spółkę w błąd i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także to, że w momencie działania mającego na celu uzyskanie świadczenia obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem okoliczność, iż osoba rozporządzająca mieniem czyni to z niekorzyścią dla spółki. Oskarżony bowiem, już w momencie podpisania umowy, nie miał zamiaru się z niej wywiązać.

Działania oskarżonego wypełniły również znamiona art. 270 § 1 kk.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 270 § 1 kk zwane „falszerstwem materialnym dokumentu” może polegać na jego podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 listopada 2000r. (III KKN 233/98, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 4) podkreślił, że z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony.

Jedną z odmian przestępstwa określonego w art. 270 § 1 kk jest używanie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. Sprawca może używać dokumentu, który sam sfalszował, albo który został sfalszowany przez inną osobę. Warunkiem odpowiedzialności jest jednak świadomość, iż używany przedmiot jest dokumentem fałszywym, przy czym wystarczy, że sprawca godzi się z taką możliwością.

Użyciem dokumentu będzie przedstawienie go osobie uprawnionej np. w celu zrealizowania na jego podstawie określonego świadczenia, przedłożenie organowi prowadzącemu określone postępowanie.

Oskarżony wiedział, że zaświadczenie o zatrudnieniu nie jest autentyczne. Po pierwsze nigdy nie był zatrudniony w Zakładzie (...) J. L. O. w J.. Po drugie, jak wynika z zeznań J. O., nigdy nie wystawiała ona takiego zaświadczenia oskarżonemu, a podpis na zaświadczeniu nie jest jej podpisem. Dokument ten został podrobiony przez nieznanego sprawcę.

W momencie podejmowania przypisanego mu działania przestępnego oskarżony był osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego.

Art. 11§1 kk stanowi, iż ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Zgodnie z art. §2 przywołanego przepisu, jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Sytuacja taka ma miejsce, gdy jeden czyn, jedno zachowanie sprawcy może być zakwalifikowane na podstawie Kodeksu karnego jako czyn zabroniony z różnych przepisów – rozumiemy tę sytuację jako tzw. zbieg przepisów. Aby zastosować art. 11 kk do kwalifikacji prawnej czynu zabronionego konieczne jest jedno zachowanie, jeden czyn sprawcy. Przy rzeczywistym zbiegu przepisów sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, nie stoi to na przeszkodzie orzeczeniu innych środków karnych bądź zabezpieczających na podstawie pozostałych przepisów, które popełniony czyn wyczerpuje.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą, a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości będzie dla oskarżonego kara jednego roku pozbawienia wolności.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd wziął pod uwagę rodzaj dobra, w które godził oskarżony tj. prawo własności, a także rozmiar wyrządzonej szkody, która wynikała z zawartej umowy kredytowej.

W ocenie Sądu tylko kara pozbawienia wolności i to w wymiarze określonym w wyroku spełni swoje funkcje sprawiedliwościowe i wychowawcze. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego (karta karna k. 152-154), co przesądzało również o braku istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec niego. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. M. K. wykazywał lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego.

Wobec oskarżonego nie zachodzi pozytywna prognoza dotycząca jego zachowania w przyszłości, a orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie odniesie skutków zapobiegawczych i wychowawczych. Przemawia za tym fakt, że wobec oskarżonego zapadło kilka wyroków na kary łagodniejszego rodzaju niż pozbawienie wolności, a także dwa wyroki z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, a oskarżonego nie powstrzymało to od dokonania czynów zabronionych, w tym przeciwko mieniu, o czym świadczą kolejne skazania.

Oskarżony odbywał również karę w izolacji więziennej, a mimo to, po opuszczeniu zakładu karnego, nadal nie przestrzegał obowiązującego prawa i dopuszczał się kolejnych czynów zabronionych. Nadto ma on negatywną opinię w miejscu zamieszkania. Z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora na polecenie Sądu wynika, że oskarżony przed pozbawieniem wolności utrzymywał kontakty z elementem przestępczym. Zastosowane wobec oskarżonego warunkowe przedterminowe zwolnienie zostało odwołane w związku naruszeniem jego warunków. M. K. w dniu 22.01.2014r. został tymczasowo aresztowany jako podejrzany o popełnienie przestępstwa rozboju (wywiad środowiskowy k. 238-239).

Popełnionym czynem oskarżony dał wyraz zupełnej pogardy dla podstawowych norm rządzących życiem społecznym i wystąpił przeciwko podstawowemu prawu, jakim jest prawo własności.

Dotychczasowy sposób życia oskarżonego i jego lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego powoduje potrzebę oddziaływania penitencjarnego i unaocznienia mu skuteczności, nieuchronności oraz sprawiedliwościowej funkcji kary. Analiza karty karnej wskazuje, że oskarżony po raz pierwszy został skazany w 2001r., kiedy miał 18 lat. Linia życia oskarżonego świadczy o jego postępującej demoralizacji, która wymaga stosowania w stosunku do niego kary izolacyjnej.

Sąd na podstawie art. 46 § 1kk, zgodnie z wnioskiem złożonym przez Prokuratora, orzekł obowiązek naprawienia przez oskarżonego szkody wyrządzonej pokrzywdzonej (...) Bank S.A (obecnie działającego pod nazwą (...) Bank (...) S.A.) w wysokości 1229 zł.

Kierując się art. 44 § 2 kk Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci podrobionego zaświadczenia, które służyło do popełnienia przestępstwa oszustwa, zaś na podstawie art. 230 § 2 kpk pozostałe dowody rzeczowe w postaci dokumentacji dotyczącej umowy nakazał zwrócić pokrzywdzonej spółce, albowiem są zbędne dla dalszego toku postępowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. art. 624 § 1 kpk uznając, że w obecnej sytuacji materialnej oskarżonego a także wobec faktu, iż jest on pozbawiony wolności, ich uiszczenie będzie dla niego zbyt uciążliwe.

Sąd przyznał również od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. W. – M. należne jej wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu M. K.. Wysokość wynagrodzenia wynika z § 14 ust 2 pkt 3 i § 16 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz.1348 ze zm.).

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.